

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 474/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Slavomírom Ilavským, Námestie legionárov 5, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva „sťažovateľa podľa Ústavy SR - Čl. 127 ods. 1, a medzinárodného Dohovoru Čl. 6 ods. 1“ rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 To 44/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa domáhal zrušenia v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pre porušenie základného práva „sťažovateľa podľa Ústavy SR - Čl. 127 ods. 1, a medzinárodného Dohovoru Čl. 6 ods. 1“.

2. Z obsahu podanej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ (kvalifikovane zastúpený advokátom) sa podaným návrhom v petite sťažnosti domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva „*podľa Ústavy SR - Čl. 127 ods. 1, a medzinárodného Dohovoru Čl. 6 ods. 1*“ v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 3 To 44/2016 a zároveň žiadal zrušiť rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 To 44/2016 a rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 T 93/2014-1548 v časti týkajúcej sa sťažovateľa, ako aj náhrady trov konania.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

4. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne

proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

6. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

7. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu – v bode 5 a 6 uvedenými – zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 zákona o ústavnom súde).

8. Ústavný súd v zmysle uvedeného predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ (kvalifikovane zastúpený advokátom) formuloval petit svojho návrhu právne nedostatočným spôsobom, keď (i) namietal porušenie základného práva „*sťažovateľa podľa Ústavy SR - Čl. 127 ods. 1, a medzinárodného Dohovoru Čl. 6 ods. 1*“ a (ii) právne spôsobilým spôsobom neoznačil (neidentifikoval) napádané súdne rozhodnutia (bod 2), pričom celkom zjavne nesprávne označil prvostupňový rozsudok okresného súdu.

9. V súvislosti s uvedeným nedostatkom (bod 8) ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08,

I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

10. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

11. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

12. Ďalším dôvodom na odmietnutie sťažnosti bola jej neprípustnosť. Pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke predchádzajúceho vyčerpania všetkých procesných prostriedkov, ktoré právny poriadok sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a po stránke materiálnej sa prejavuje v požiadavke, aby ústavný súd zasahoval z dôvodu ochrany ústavne zaručených základných práv a slobôd až v okamihu, keď ostatné orgány verejnej moci už nemajú k dispozícii prostriedky, ktorými by mohli protiústavný stav napraviť.

13. Z obsahu napadnutých rozhodnutí je pritom zrejmé, že sa sťažovateľ mohol ochrany svojich práv domôcť prostredníctvom inštitútu odvolania proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu (čo aj urobil) a dovolania v zmysle § 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, ak konanie ako celok nevykazovalo znaky zákonnosti a spravodlivosti tak, ako to uvádzal v podanej sťažnosti.

14. Z uvedených dôvodov bolo potrebné odmietnuť sťažnosť aj z dôvodu jej neprípustnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017